

og en regering, der ikke prøver at narre dem med overbud om afskaffelse af lejeværdi af egen bolig. For de ved jo godt, at intet kommer af intet undtagen lommeuld.

De overbud, der præsenteres i borgerlige partier, er lommeuld, brugt lommeuld. Det kommer af intet, det er ingenting værd, det lever kun i oppositionens bragesnak, og det dør, når de samme partier kommer i regering. Det viser al erfaring, og det er altid nyttigt at lære af sine erfaringer.

Men lad mig så sige afslutningsvis, at dansk økonomi lige nu er utrolig meget mere røbst end i midtferierne. Det er meget svært at udtænke et forslag, der kan bringe den ud af kurs. Det er meget svært at finde en metode, der kan bane inflationen i vejret og gøre betalingsbalancen negativ, men forslaget om at annoncere en fuldstændig afskaffelse af lejeværdien i den her konjunktursituation med de ejendomsprisstigninger, værdistigninger, vi allerede ser, med de genbelåningsrisici, der selvfølgelig er, er måske det eneste forslag, der kan udtænkes, som på kort sigt kan rive dansk økonomi af hængslet.

Og det er selvfølgelig derfor, det er utrolig vanskeligt at finde mere end én økonom – en, der er ansat ude på Handelshøjskolen – her i landet overhovedet, som vil anbefale den kur. Man kan derimod sagtens finde nationalbankdirektører og vismænd både før og nu og i dag og i fremtiden, der vil fraråde det.

Og de ledende oppositionspolitikere, der sidder hernede foran, ved jo udmærket godt, at det forholder sig sådan. De agerer mod bedre vidende, og de taler mod bedre vidende og en af dem i frontal modstrid med, hvad han har skrevet og sagt så fornuftigt i fortiden.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Økonomiministeren talte om et eventyr, og så lod hun i øvrigt finansministeren fortælle eventyret. Det var eventyret om, hvor god regeringen er, hvor gode hensigter man har over for boligejerne, hvordan regeringens skattereform på alle måder har holdt ord over for boligejerne: Ingen boligejeres økonomi er blevet ødelagt.

Og så sagde finansministeren i øvrigt, at han var det mest misforståede menneske i hele Danmark. Det var mærkeligt nok, for alle aviser og alle politikere havde fuldstændig misforstået finansministeren, da han sagde, at det var en

god idé at reducere rentefradragsretten, og økonomiministeren var også blevet misforstået. Det var det, man kunne få ud af talen.

Men må jeg så ikke prøve på at forholde mig til virkeligheden? En af de små boligejere, som åbenbart står finansministerens hjerte så nær – en boligejer, som skrev til mig fra virkelighedens verden, og som ikke er noget rigt menneske, men er så uheldig, at han bor i Gentofte Kommune – han skriver, og nu læser jeg brevet op:

»Nu er den så gal igen. Ejendomsvurderingerne og dermed også lejeværdien stiger for andet år i træk. Denne gang med 10 pct. Jeg skriver til dig, da det snart er ved at være umuligt for almindelige mennesker med almindelige lønninger at blive boende i deres ejerbolig. Her er et par tal, der kan anskueliggøre, hvad jeg mener:

I 1994 var min ejendomsvurdering 1,2 mio. kr. i Gentofte Kommune. I 1995 steg den til 1,32 mio. kr., en stigning på 10 pct. I 1996 kom den op på 1,6 mio. kr., en stigning på 22,22 pct. I 1997 bliver det så til 1,76 mio. kr.

Det kunne man måske leve med, hvis ikke lejeværdien eksploderede, når man kommer over knækket i lejeværdiskalaen, som for 1996 var på 1,538 mio. kr. og i 1997 1,546 mio. kr. Heraf kan man jo klart se, at mange danske boligejere må være kommet op i den dyre zone, hvor det virkelig gør ondt. Og samtidig er der et kolossalt misforhold mellem stigningen i ejendomsvurderingen og stigningen i knækket på lejeværdien.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at min stigning i lejeværdi i 1997 koster mig små 500 kr. ekstra om måneden efter skat. Min lønstigning for indeværende overenskomstperiode er på 120 kr. ekstra pr. måned efter skat. Så der skal ikke mange stigninger til, før jeg bliver nødt til at sælge, men så kan jeg jo indkassere stigningen, som skatteminister Carsten Koch så pænt har udtrykt det. Problemet er bare, hvor skal jeg så bo med min familie?»

Se, det var fra virkelighedens verden, en ganske almindelig boligejer i Gentofte. Det er den virkelighed, som tusind og tusind og tusind andre boligejere er i. Og det er den virkelighed, som regeringen simpelt hen fornægter.

Og når regeringen så flot taler om stigningerne i prisen på fast ejendom, så glemmer regeringen fuldstændig, at der er ingen af de her boligejere, som kan spise murstenene eller det papir, som stigningerne er skrevet på. 98 pct. eller